

 heň, napadlo Cassie. Všude kolem ní plály podzimní barvy. Žlutooranžové listí javorů, jasná červeň kaštanů, karmínové škumpy. Jako kdyby celý svět zachvátily plameny Fayina elementu.

A já jsem uvízla v jejich středu.

Svíravý pocit, který se Cassie usadil v břiše, se zhoršoval s každým krokem, který ušla po Crowhaven Road.

Žlutý viktoriánský dům na konci cesty vypadal krásně jako vždycky. Sluneční světlo kouzlilo z hranolu visícího v okně v nejvyšší věži duhové jiskry a z verandy na Cassie zavolala dívka s dlouhými, světle hnědými vlasy.

„Dělej, Cassie! Jdeš pozdě!“

„Promiň,“ zavolala na ni Cassie a snažila se přidat do kroku, i když by se ve skutečnosti nejraději obrátila a utekla opačným směrem. Najednou byla z nepochopitelného důvodu přesvědčená, že se jí i ty nejskrytější myšlenky zračí ve tváři. Laurel postačí jediný pohled a dojde jí, co se mezi ní a Adamem včera v noci událo, a odhalí její dohodu s Faye.

Jenže Laurel ji jenom popadla za zápěstí a spěchala s ní dovnitř domu a pak vzhůru k Dianě do pokoje. Diana stála před velkým ořechovým sekretářem a Melanie seděla na posteli. Na sedačce u okna nervózně poposedával Sean a mnul si dlaněmi kolena.

Adam stál vedle něj.

Když Cassie vešla dovnitř, zvedl hlavu.

Cassie do jeho modrošedých očí pohlédla jen na okamžik, ale i to jí bohatě stačilo. Adamovy oči měly barvu oceánu ve chvíli, kdy je nejtajemnější – kdy se paprsky odrážejí na hřbetech vln, pod kterými se skrývají neproniknutelné hlubiny. Jeho tvář byla stejná jako obyčejně: zajímavá a přitažlivá, s vysokými lícními kostmi a rozhodnými ústy, na nichž byla patrná hrdost, ale i citlivost a smysl pro humor.

Jediným slovem, pohledem, ani gestem, připomněla si přísně s očima sklopenýma k zemi. Netroufala si hlavu znovu zvednout. Její srdce ale bilo tak prudce, že jí připadlo, že se jí svetr na hrudi chvěje. Panebože, jak má tohle zvládnout a neporušit přísahu? Stálo ji neskutečnou dávku energie posadit se k Melanie a nedívat se na něj, vypudit hřejivé kouzlo jeho přítomnosti z hlavy.

Radši si na to rychle zvykni, řekla si, protože teď to budeš dělat hodně často.

„Dobře, takže jsme tu všichni,“ ozvala se Diana. Přešla po pokoji a zavřela dveře. „Tohle je tajná schůze,“ pokračovala, když se znovu obrátila ke skupince. „Ostatní jsem nepozvala, protože si nejsem jistá, jestli mají stejné zájmy jako my.“

„Diplomaticky řečeno,“ zamumlala Laurel.

„Budou naštvaní, až se to dozví,“ namítl Sean a jeho černé oči těkaly mezi Adamem a Dianou.

„Tak at,“ odpověděla lhostejně Melanie, která pro změnu upírala chladné, šedé oči na Seana. Ten pod jejím pohledem zrudl. „Tohle je důležitější než sebevětší scéna, kterou by nám Faye mohla předvést. Musíme zjistit, co se stalo s tou temnou energií... a okamžitě.“

„Myslím, že jeden způsob znám,“ řekla Diana. Z bílého sametového sáčku vytáhla jemně opracovaný zelený drahokam na stříbrném řetízku.

„Použijeme kyvadlo,“ přikývla ihned Melanie.

„Ano. Tohle je olivín,“ vysvětlila Diana Cassie. „Je to drahokam jasnovidců – vidí, Melanie? Obvykle používáme jako kyvadlo čistý křišťál, ale pro tenhle případ bude olivín lepší – dokáže snáz vyhledávat stopy temné energie. Vezmeme ho na místo, odkud temná energie unikla, kámen zaměří směr jejího pohybu a začne se podle něj kývat.“

„Aspoň v to doufáme,“ poznamenala Laurel tlumeným hlasem.

Melanie pokrčila rameny: „No, tolik k teorii.“

Diana se podívala na Adama, který byl nezvykle tichý. „Co ty na to?“

„Řekl bych, že za pokus to stojí. Budeme ale potřebovat hodně duchovní síly, abychom ten drahokam udrželi v pohybu. To vyžaduje společné soustředění nás všech – zvlášť teď, když Kruh není úplný.“ Jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně a Cassie ho za to obdivovala. Seděla s tváří obrácenou k Dianě, ovšem ve skutečnosti se soustředila na sekretář z ořechového dřeva.

Diana se otočila na Cassie: „A co ty na to?“

„Já?“ ozvala se Cassie, když polekaně odtrhla pohled od dveří sekretáře. Nečekala, že se budou zajímat o její názor. O kyvadlech a vlastnostech olivínu neměla ani ponětí. Ke svému zděšení cítila, jak ve tváři rudne.

„Ano, ty. Nemáš sice zkušenosti s metodami, které používáme, ale často dokážeš různé věci prostě *vyčítit*.“

„No, já...“ Cassie se pokusila zapojit instinkt a úspěšně se snažila probojovat k jiným emocím, než byla

---

vina a strach, které ovládaly její mysl. „Myslím... že to je dobrý nápad,“ dostala ze sebe nakonec a bylo jí jasné, jak hloupě to vyznělo. „Zní to dobře.“

Melanie zvedla oči k nebi, ale Diana přikývla se stejnou vážností, s jakou promluvil Adam. „Tak dobře, nezbyvá nám nic jiného než to vyzkoušet,“ prohlásila. Potom spustila olivín a stříbrný řetízek na dlaň levé ruky a pevně ho stiskla. „Jdeme.“

Cassie nemohla ani dýchat. Ještě pořád se jí točila hlava z pronikavého pohledu Dianiných jasných, zelených očí, které byly o něco tmavší než olivín, ale stejně jemné a čiré, jako by zpoza nich prosvítalo jakési světlo.

Tohle nezvládnou, pomyslela si. Překvapilo ji, jak je teď všechno strašlivě jednoduché. Stačil jí jeden pohled do Dianiných očí. Já to *nezvládnou*. Musím to říct Faye – ne, povím to Dianě. To je ono. Povím to Dianě sama dřív, než to udělá Faye, a přesvědčím ji, aby mi věřila. Ona to pochopí. Diana je tak laskavá, že mě prostě musí pochopit.

Všichni vstali. Cassie se taky postavila a otočila se ke dveřím, aby zakryla své rozrušení – *mám jí to říct hned? Že bych ji poprosila, aby se na minutku zdržela?* – vtom jí však před očima někdo rozrazil dveře.

Stála v nich Faye.

Za zády měla Suzan a Deborah. Nazrzlá blondýna se tvářila zlomyslně a motorkářčina obvykle zamračená tvář byla ještě zachmuřenější než jindy. Za nimi postávala Hendersonova dvojčata. Chris se mračil a Doug se zubil divokým, znepokojivým způsobem.

„Chystáte se někam bez nás?“ nadhodila Faye. Mluvila k Dianě, ale její pohled se soustředil na Cassie.

„Už ne,“ zabručela Laurel.

Diana si zhluboka povzdechla. „Nemyslela jsem si, že by vás to zajímalo,“ řekla. „Chceme vystopovat tu temnou energii.“

„To že by nás *nezajímalo*? Když se vy ostatní tak snažíte? Jasně že mluvím jen sama za sebe, ale zajímá mě všechno, co Kruh dělá. A co ty, Deborah?“

Motorkářčinou pobouřenou tváří se na okamžik mihl zlomyslný úsměšek. „Mě to teda zajímá,“ prohlásila.

„A co ty, Suzan?“

„Nápodobně,“ přisvědčila Suzan.

„A co ty, Chriši?“

„To si piš –“

„Tak *fajn*,“ zarazila je Diana. Tváře jí plály. Adam se postavil vedle ní. „Je nám to jasné. Stejně bude lepší, když se do toho zapojí celý Kruh – a kde je Nick?“

„To netuším,“ odpověděla Faye chladně. „Doma není.“

Diana zaváhala a pak pokrčila rameny. „Budem si muset vystačit tak, jak jsme,“ usoudila. „Začneme dole v garáži.“

Pokynula Melanie a Laurel a vyšly spolu jako první. Prodraly se kolem Fayina spolku, který, jak se zdálo, měl v úmyslu zůstat v pokoji a ještě se chvíli dohadovat. Adam se ujal Seana a nasměroval ho ven ze dveří, pak vyvedl ven Hendersonova dvojčata. Deborah a Suzan se koukly na Faye a následovaly kluky.

Cassie se držela vzadu a doufala, že bude mít příležitost promluvit si s Dianou o samotě. Diana na ni ale podle všeho úplně zapomněla. Byla zaujatá tichým soubojem s Faye. Nakonec s hlavou vztyčenou prošla kolem vysoké dívky, která jí pořád napůl blokovala dveře.

„Diano...“ zavolala Faye. Diana se neotočila, ale na jejích ramenou bylo patrné napětí: poslouchala ji.

„Nakonec o všechny přijdeš,“ broukla Faye, a když se Diana vydala ke schodům, potměšile se zasmála svým unylým smíchem.

Cassie se kousla do rtu a zuřivě vykročila vpřed. Stačilo by Faye jednou pořádně šťouchnout do břicha, pomyslela si. Jenže Faye se k ní nenuceně přitočila a zatarasila jí cestu úplně.

„Kdepak, ty nikam nejdeš. Musíme spolu něco probrat,“ prohlásila.

„Já o to ale nestojím.“

Faye si toho nevšímala. „Je tamhle uvnitř?“ Rychle přešla k sekretáři z ořešáku a zatáhla za rukojeť. Zásuvka byla ovšem zamčená. Jako všechny ostatní. „Sakra. Ale ty zjistíš, kde schovává klíč. Chci tu lebku co nejdřív, rozumíš?“

„Faye, ty mě neposloucháš! Rozmyslela jsem si to. Já do toho nakonec nejdu.“

Faye slídila po pokoji jako panter a využívala tuto jedinečnou příležitosti k tomu, aby si prohlédla Dianiny věci, teď se však zastavila, zvolna se otočila ke Cassie a usmála se.

„Ach, Cassie,“ povzdychla si. „Já se z tebe snad smíchy potrhám.“

„Myslím to vážně. Rozmyslela jsem si to.“ Faye jí jen věnovala další úsměv. Opírala se přitom zády o zeď a vrtěla hlavou. Přimhouřené zlatavé oči jí pobaveně plály a havraní hřívá jí klouzala po ramenou, jak pohybovala hlavou. Ještě nikdy předtím nevypadala tak úchvatně – a tak nebezpečně.

„Pojď sem, Cassie.“ Ve Fayině hlase zazněl netrpělivý tón, jako by byla učitelka, která musí snášet hodně hloupostí od zaostalého žáka. „Víš co? Něco ti povím,“ pokračovala, popadla Cassie za loket a přitáhla ji k oknu. „Podívej se dolů. Co vidíš?“

Cassie přestala protestovat a vyhlédla ven. Měla před sebou Klub, hvězdný tým střední v New Salemu, žáky, kteří ohromovali – a terorizovali – studenty i učitele. Stáli spolu na příjezdové cestě k Dianinu domu a vlasy jim zářily v posledních paprscích soumraku: Suzaniny nazrklé plavé vlasy zbarvené doruda, tmavé kadeře Deborah s rubínovým nádechem, dlouhé světle hnědé vlasy Laurel, krátké kaštanové prameny Melanie a rozčuchané světlé vlasy bratrů Hendersonových zdůrazněné nachovou září oblohy.

Uviděla Adama a Dianu, jak stojí vedle sebe. Dianina hlava se stříbrozlatými prameny spočívala na Adamově rameni. Starostlivě ji objímal a jeho vlasy měly odstín tmavě rudého vína.

Zpoza Cassiiných zad se ozval Fayin hlas. „Jestli jí to vyzvoníš, zabiješ ji. Zničíš všechno, čemu kdy věřila. Vezmeš jí jedinou věc, na kterou se může spolehnout a o kterou se může opřít. To vážně chceš?“

„Faye...“ procedila Cassie skrz zuby.

„A tebe za to, jen tak mimochodem, vyhodí z Klubu. Uvědomuješ si to, vid’? Jak si myslíš, že se Melanie a Laurel budou cítit, až uslyší, že sis něco začala s Dianiným přítelem? Nikdo z nich už s tebou do smrti nepromluví, i za cenu toho, že Kruh zůstane jednou provždy neúplný. A to bude konec našeho spolku.“

Cassie stiskla zuby. Toužila Faye jednu vrazit, ale ničemu by tím nepomohla. Faye měla totiž pravdu. Cassie

---

bylo jasné, že by dokázala přežít to, kdyby ji všichni zavrhli, kdyby se měla znovu stát školním vyvržencem, dokonce, říkala si, by se vyrovnala i s tím, že zničila spolek. Ale když si představila Dianinu tvář...

Dianu by to vážně zabilo. Ve chvíli, kdy by Faye dokončila líčení své verze událostí, by to byla její smrt. Cassiina představa, že se Dianě přizná a Diana její slova přijme s pochopením, se rozprskla jako mýdlová bublina.

„A já mám na tebe přitom tak skromný požadavek,“ pokračovala Faye a divže samou spokojeností nevrněla. „Chci si tu lebku jen na chvilku prohlédnout. Víím, co dělám. Obstaráš mi ji, vid', Cassie? Co říkáš? Co takhle dneska?“

Cassie zavřela oči. Za víčky jí světlo připadalo rudé jako oheň.